

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput I. Cui, & quomodo facienda sit annua confessio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

 SECTIO III.

DE

ANNUA CONFessione ET CONFessione PASCHALI.

CAPUT I.

Cui, & quomodo faciendâ sit annua confessio.

Omnis utriusque sexus fidelis, postquam annos discretionis pervenerit, omnia solus peccata saltem semel in anno fideliter confiteatur proprio Sacerdoti: inquit in generali Concilio Innocentius III. (Can. omnis utriusque pœnit. & remiss.). Nullum Confessionis faciendæ tempus præscribitur; sed hæc in ævo in quadragesima ante Pascha fieri solet.

(a) Hoc præcepto pueri, quamprimum discreti annos sunt adepti, omnesque fideles quantumvis venialibus solum peccatis obnoxii obligantur; quia non tantum ut Christiani Deo reconciliantur; sed insuper ut omnes sese peccatis agnoscant, ut majore cum devotione ad Ecclesiam accedant, utque suis Rectoribus innotescant, hanc de confessione annua legem Ecclesia tulit. Qui toto sequente anno se impediendos prævident; anticipare confessionem debent, qui vero præter ipem statuto tempore confiteri nequiverunt, id quod omisium, proxima occasione supplere tenentur; tempus etiam

Regulares suis privilegiis abutentes varie illa
 canonis verba *proprio Sacerdoti* sunt interpreta-
 Sed quin hanc quæstionem discutiam, quam
 verique Auctores diligenter & solide examina-
 rat, dicam proprium Sacerdotem esse Para-
 tum. Sic statuit sanctus Thomas in quartum
 Sententiarum (*dist. 17. qu. 3.*). Hoc pariter
 verba hæc accipiuntur in Extravaganti Six-
 ti IV. quæ incipit *Vices illius*, & in Extravagan-
 ti Benedicti XI. *Inter cunctas*. Pontifices Inno-
 centius IV. Martinus IV. & Leo X. parochia-
 lem Presbyterum vocant, quem Concilium pro-
 prium Sacerdotem dicit. Glossa in caput *Om-
 nis viri* sic pariter explicat; quæ explicatio
 optime convenit, ut hoc pacto videlicet proprius
 Sacerdos a Sacerdote communi distinguatur. Epi-
 scopus

annuum non *finiendæ obligationis*, sed *limitandæ
 negligentia* est terminus; illi, qui cuidam debi-
 tori a creditore est præfixus, omnino similis,
 quo elapso debiti obligatio non finitur, sed ma-
 gis incurritur. Sicut ab aliis Ecclesiæ præceptis,
 ita & ab hoc nonnullæ causæ, quales sunt im-
 potentia, gravis metus infamiæ, damni &c. ex-
 cusant. Nulla tamen ex causa, nullaque cir-
 cumstantia per confessionem invalidam satisfieri
 præcepto potest, prout ex hac, quam num. 14.
 Alexander VII. damnavit propositione patet:
*Qui facit confessionem voluntarie nullam, satisfacit
 præcepto Ecclesiæ.* Unde sic fecte confitentes,
 perinde ac non confessi, excommunicationem
 viventes, & privationem ecclesiasticæ sepulturæ
 mortui juxta can. *Omnis &c.* incurrunt. Utra-
 que hæc pœna non ipso facto, sed post Superio-
 ris sententiam reos stringit.

scopus in sua Diœcesi generalem potestatem habet, & Pontifex in toto terrarum Orbe; Parochus autem in sola sua Ecclesia, tamquam particularis & specialis: ideo merito proprius Sacerdos appellatur. Profecto Episcopus proprio characteris sui eminentiam Diœcesis suae praesertim est Sacerdos, amplio- rem quam Parochi habet jurisdictionem: at tamen hic quaeritur, quis sit Sacerdos, qui sit Canonis Concilii quarti Lateranensis inserti anno 1215. sub Innocentio III. & Ecclesiam in hoc condendo canone bona fide intendit exquirenda. Etenim alia sane esse non potest quam velle, ut fideles palam testarentur, se ad Ecclesiae corpus pertinere, & ut Parochi proprias oves agnoscerent. Quo autem meliori modo potest Parochus proprias oves agnoscere quam si suorum subditorum annuam Confessionem audiat, eisque paschalem Communionem porrigat, quae dum in eadem Ecclesia sumitur, mutuam fidelium unionem declarat? Ideo loquitur sanctus Thomas, ut qui Episcopo, vel Parochi, aut alteri jurisdictionem habentem peccata sua confessus est, eadem proprio Sacerdoti confiteatur. At quid quae- situm est? Licet, sicut praedicitur, de necessitate non sit iterum eadem confiteri peccata, tamen propter erubescerentiam, quae magna est poenitentiae pars, ut eorundem peccatorum iteretur confessio, reputamus salubre: districte injungimus, ut si tres ipsi confitentes attente moneant, & in praedicationibus exhortentur, quod suis sacerdotibus

saltem semel confiteantur in anno, asserendo ad animarum profectum proculdubio pertinere.

Strictius loquitur Martinus Papa IV. „ Vclumus, inquit, ut qui Fratribus Religiosis confessi sunt, teneantur nihilominus proprio Sacerdoti confiteri saltem semel in anno, juxta generalis Concilii decretum “.

Sixtus Papa IV. præcipit, ut cessent Fratres mendicantes prædicare, non teneri fideles Sacerdoti proprio saltem in Paschate peccata sua confiteri; etenim jure (quod est notandum) tenentur fideles saltem in Paschate proprio Sacerdoti sua peccata confiteri. Vasquez ait, videri hac Bulla Pontificem Fratribus Mendicantibus concedere, ut per annum fidelium confessiones excipiant, dummodo saltem in Paschate proprio Sacerdoti fideles confiteantur; hoc enim verbis illis *proprio Sacerdoti* intelligit.

Magnus sanctus Carolus Borromæus in prima sua provinciali Synodo jubet, ut fideles Innocentii III. constitutionem exacte servent, quæ in generali Concilio edita est, qua præcipitur, ut saltem semel in anno peccata sua proprio Sacerdoti confiteantur.

Cardinalis Palæotus Bononiæ Archiepiscopus, Sancti Caroli fidelis imitator, idem præcipit.

Omnes pene Galliæ Episcopi in provincialibus Conciliis, aut in suis Synodis, eandem legem statuerunt, atque eodem modo verba illa *proprio Sacerdoti* intellexerunt.

Aquense Concilium præcipit, ut *Fideles* in anno proprio *Parocho* peccata sua confiteantur.

Burdigalense Concilium sic ait: Ne contumaciter tempore Paschatis id in propria *Parochia* præstare. Statuimus eo tempore omnes *Catholicos* fideles, tum ad Confessionem peccatorum proprio *Parocho*, aut alii de ejus licentia faciendam tum ad sacram *Eucharistiam* in eadem *parochia* teneri, & obligari.

Bituricense Concilium illos a communione amover, qui semel aut bis admoniti, ut peccata sua Paschatis tempore proprio *Sacerdoti* confiteantur, id facere negligunt.

Rothomagense Concilium Regularibus prohibet cujuslibet confessiones audire in *Quadragesima*, aut intra *Octavam* Paschatis, nisi specialiter prius in scriptis ab *Episcopo* facultatem habuerint.

Galliæ *Episcopi* *Meloduni* coacti idem statuerunt, quemadmodum etiam plerique *Conventus*.

Frater *Angelus* ex *Minorum Ordine* cum *Parisiis* pro concione dixisset, non teneri fideles proprio *Sacerdoti* confiteri, aut ab eo potestatem petere alteri confitendi, *Theologica Facultas* hanc sententiam proscripsit, ac damnavit die 5. *Februarii* anno 1582. hisce verbis. „Hæc propositio, ut jacet, est scandalosa, *Juri* communi contraria, item *rationi*, & *reverentiæ* ac obedientiæ, quam *Prælati* & *Superioribus* suis fideles debent; ideoque publice debet revocari.

Denique *Sotus* doctissimus & celeberrimus *Dominicanus*, qui sui *Ordinis* privilegia nunquam

quam impugnasset, perspicue ait, improprie delegatum vocari proprium Sacerdotem, hocque nomen unicum tantum sensum habere; nam proprius Sacerdos, & ordinarius idem significant, atque hic est ille, cui ex proprio officio & jurisdictione animarum regimen & cura commissa est. Patet igitur fideles teneri ad peccata sua proprio Parocho confitenda, aut suæ Parochiæ Presbytero (a). Verum cum evenire facile possit, ut quis proprio Parocho, aut parochiæ suæ Presbytero confiteri nimium erubescat; facile quoque concedere debet Parochus, ut quis ex suis subditis in Paschate alteri confiteatur, dummodo hic notus sit Parocho, & dummodo alibi confessus in sua Parochia sacram Eucharistiam percipiat; fieri enim posset, ut ex malitia sacerdotum nimisque indulgentem Confessarium penitens deligeret, ac propterea inutilis esset ejus Confessio.

CAPUT

(a) Quemadmodum zelosi Pastores suas fovere oves, & ne ubique circumerrent, impedire omnino nisi tenentur; ita vicissim regulares Confessarii vagas ejusmodi oviculas, ut proprium ad Pastorem redeant, vocem ejus audiant, monitis obediant, omni qua possunt suada hortari, tempore præprimis paschali, debent. Id clare ex Benedicti XI. aliorumque Pontificum ab Auctore adductis Decretis patet. Hac certe methodo non mercenarios (prout nonnulli eisdem expröbrant) sed veros Pastorum cooperatores se comprobabunt. Hic tamen iis, qui nimium Regulares fugillant, notanda est propositio, inter eas, quas Alexander VIII. damnavit, vigesima: *Confessiones, apud Religiosos factæ, pleræque vel sacrilegæ sunt, vel invalidæ.*